



Arrest

nr. 63 843 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 8 maart 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 9 april 2009.

Op 11 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 50 643 van 29 oktober 2010 wordt aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quiquies}). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 60 668 van 29 april 2011 wordt het beroep tegen deze bevelen verworpen.

Op 10 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2011 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen omdat verzoekers niet verblijven op het door hen opgegeven adres.

Op 21 januari 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2011 werd ingediend door :

T., B. (R.R.: 085011553333)

geboren te G. op 15.01.1985

en echtgenote T., Z. (R.R.: 089061737853)

geboren te A. op 17.06.1989

adres: (…)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds april 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, zij een inburgeringscursus gevolgd hebben, werkbereid zijn en zicht op werk zouden hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat meneer tewerkgesteld was en dit staat met loonfiches, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen aan dat zij inwonen bij de vader van meneer: Dhr. T., T. (Ovnr: 5000987), dewelke de Belgische nationaliteit heeft en werkonbekwaam is. Betrokkenen beweren in te moeten staan voor de zorg van Dhr. T. daar zij zijn enige familie zijn. Evenwel zijn ook de vrouw en twee kinderen van Dhr. T. in België woonachtig. Hierdoor kan de bewering als zou Dhr. T. niemand anders hebben om tijdelijk op terug te vallen niet weerhouden worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.11.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Overigens werd ook de procedure bij de Raad van State afgesloten op 03.02.2011.

Betrokkenen beweren dat hun veiligheid en integriteit in gevaar zou zijn bij een terugkeer, hierbij ondermeer verwijzend naar de gemengde etnische afkomst van betrokkene en de algemene politieke situatie in het land van herkomst. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun veiligheid en integriteit bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene politieke situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Met betrekking tot de geciteerde internetbronnen kunnen wij het volgende stellen: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

Bijgevolg dienen betrokkenen dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 31.12.2010.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekers vragen in het verzoekschrift eveneens de schorsing en de nietigverklaring van "het herhaald bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing inhoudt, in de mate dat het bevel dd. 31.12.2010 hierbij nog herhaald wordt".

In de bestreden beslissing wordt vermeld: "Bijgevolg dienen betrokkenen dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 31.12.2010".

Deze verwijzing naar een reeds vroeger aan verzoekers gegeven bevel is geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling. Het beroep is onontvankelijk in de mate waarin het deze verwijzing naar een vroeger afgeleverd bevel tot voorwerp heeft.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan waarvan het eerste onderdeel luidt als volgt:

“Schending van artikel 6 van het Ministerieel besluit dd 18.03.2009 inhoudende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat de beslissing getekend werd door L. F. ATTACHÉ

- *De beslissing is getekend door "L. F. , Attaché en vermeld enkel die naam en een hoedanigheid van Attaché;*
- *De handtekening van de gezegde attaché is niet vergezeld van de stempel van de instantie die de beslissing genomen heeft en vermeld evenmin krachtens welke bepalingen en in welke hoedanigheid de beslissing getroffen werd;*
- *De beslissing laat niet toe te weten of de beslissing getroffen werd namen de Minister of de Staatsecretaris van Migratie en asielbeleid, uit "eigen beweging" of krachtens een machtsdelegatie;*
- *Artikel 9 bis voorziet in de bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde om beslissingen inzake Artikel 9 bis te treffen;*

Dat dit van belang is van zodra artikel 6 van het Ministerieel besluit dd 18.03.2009 inhoudende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, enkel de delegatie voorziet en regelt van enkele bevoegdheden van de "Minister" en zodus niet van de Staatsecretaris;

Dat alleszins dient te worden aangenomen dat de auteur van de beslissing zich dient te identificeren en dat de loutere vermelding van zijn administratieve graad niet toelaat te weten namens wie de beslissing getroffen werd en derhalve ook geen controle toelaat nopens de bevoegdheid van deze persoon om de beslissing te treffen;

De beslissing schendt derhalve de aangehaalde bepalingen;

Deze schending volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;"

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing is ondertekend door “L.F., attaché” en dat deze vermelding volstaat om verzoekers toe te laten na te gaan door wie de beslissing genomen werd en of deze persoon bevoegd is om dergelijke beslissingen te nemen. Verzoekers verwijzen immers zelf naar artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hieruit blijkt dat attachés bevoegd zijn om beslissingen te nemen in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten niet dat L.F. de graad van attaché bekleedt. Er kan dan ook geen twijfel bestaan dat de *in casu* bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegde ambtenaar. Volledigheidshalve voegt de verwerende partij een attest in bijlage waarin zulks bevestigd wordt.

Dat voormeld ministerieel besluit melding maakt van de minister en niet van de staatssecretaris kan daaraan geen afbreuk doen, de verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 1 september 2009, nr. 45 284).

3.1.3.1. In de mate waarin verzoekers betwisten dat een attaché de bestreden beslissing kan nemen:

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet betwisten dat de bestreden beslissing is genomen door mevr. L.F., attaché. Vooraan op de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat deze uitgaat van de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties.

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het delegatiebesluit van 18 maart 2009) voorziet in artikel 6, § 1 dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, die minimaal de functie van attaché uitoefenen een delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 53 518 van 21 december 2010 werd geoordeeld dat dit delegatiebesluit van 18 maart 2009 onwettig is en dat dit tot gevolg heeft dat het ministerieel delegatiebesluit van 17 mei 1995 herleeft.

Artikel 4 van het delegatiebesluit van 17 mei 1995 kent onder meer een delegatie van bevoegdheid toe aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken met een rang 10 (gelijk aan niveau A) voor beslissingen genomen in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. De vraag rijst of de delegatie van bevoegdheid, die voorzien is voor beslissingen genomen in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, eveneens geldt voor beslissingen genomen in toepassing van huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad van State heeft deze vraag reeds verschillende malen bevestigend beantwoord (RvS 10 februari 2010, nr. 200.740; RvS 19 maart 2010, nr. 202.142; RvS 23 maart 2010, nrs. 202.276, 202.277 en 202.279).

Zoals in deze arresten wordt aangegeven, heeft de wetgever bij de hervorming van de vreemdelingenwet in 2006 geopteerd om het bestaande artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet uit te splitsen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de memorie van toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.*, Kamer 2005-2005, Doc 51 2478/001, p.12) wordt aangegeven dat dit dient gezien te worden als een betere omkadering van artikel 9, derde lid. Inhoudelijk is er niets gewijzigd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft de bedoeling een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Bijgevolg sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de stelling van de Raad van State dat een puur legistische aanpassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet niet tot gevolg heeft dat de attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet zou kunnen beroepen op het delegatiebesluit van 17 mei 1995 om zich de hoedanigheid van gemachtigde toe te meten.

3.1.3.2. In de mate waarin verzoekers twijfelen aan het feit dat attaché L.F. is tewerkgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en of zij wel beslissing kan nemen als gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris:

De bestreden beslissing is genomen door mevr. L.F., attaché. Vooraan op de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat deze uitgaat van de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties.

De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden geregeld in het delegatiebesluit van 18 maart 2009, gewijzigd door het ministerieel besluit van 17 juni 2009 tot wijziging van het delegatiebesluit. Zoals hierboven reeds gesteld, is dit delegatiebesluit onwettig en herleeft het ministerieel delegatiebesluit van 17 mei 1995.

Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze. Hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de (manuele) handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché L.F., wiens naam figureert naast de handtekening. De handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché L.F. zich als gemachtigde van de minister de inhoud ervan toe-eigent. Ten overvloede voegt de Raad hieraan toe dat uit de door de verwerende partij overgemaakte nota blijkt dat attaché L.F. bevestigt dat zij de beslissing genomen heeft voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

3.1.3.3. In de mate waarin verzoekers menen dat de bevoegdheden van de minister niet deze van de staatssecretaris zijn:

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het KB van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Hieruit volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het raam van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) zijn gelijklopend en bepalen dat voor de toepassing van deze wet en dit koninklijk besluit wordt verstaan onder “de Minister”, de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In de vreemdelingenwet en in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt er geen melding gemaakt van een staatssecretaris.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast

met het migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathelet wordt benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met Migratie- en asielbeleid (artikel 6).

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister. Hierboven werd reeds gesteld dat de uitzonderingen niet gelden voor individuele beslissingen genomen in het raam van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden aangenomen dat met de woorden "de minister die bevoegd is voor" ook wordt bedoeld "de staatssecretaris die bevoegd is voor".

Daarnaast merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële Comités en aan Ministers, het volgende bepaalt:

"Art. 2. De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere Koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden."

Dit artikel bevestigt de bevoegdheid van de Koning tot het bepalen van de bevoegdheden van de ministers en de staatssecretarissen (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, o.c., p. 800). In zijn advies van 20 maart 1992 (*Parl.St. Kamer*, 1991-1992, nr. 412/1, 5) stelt de Raad van State, afdeling wetgeving, dat dit artikel 2 de bevoegdheid bevestigt die bij het oude artikel 65 (het huidige artikel 96) van de Grondwet aan de Koning wordt toegekend.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 werd de heer M. Wathelet benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Deze staatssecretaris is bijgevolg bevoegd om individuele beslissingen te ondertekenen die genomen zijn in het raam van de vreemdelingenwet en het besluit van 8 oktober 1981.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede onderdeel van het enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

*Schending van de principes van behoorlijk bestuur waarbij het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel in het bijzonder geïmpliceerd worden; principes van machtsoverschrijding
Schending van artikel 3 (en 8) aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)*

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

(...)

Dat de beslissing van onontvankelijkheid inzake het koppel als volgt is gemotiveerd :

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

De beslissing blijkt niet in acht genomen te hebben dat in casu verzoekende partij die de Russische Staatsburgerschap bezit doch in het grondgebied van Noord Ossetië woonachtig is en de Ossetische nationaliteit bezit, zich naar Moskou dient te begeven om een aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te leiden;

Echter kan verzoekende partij vooreerst niet in Moskou verblijven zonder minstens een tijdelijke registratie, die echter zelden toegekend wordt aan mensen oorspronkelijk uit het Kaukasus;

"Het feit dat betrokkenen sinds april 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn. Nederlands leren en spreken, zij een inburgeringscursus gevolgd hebben, werkbereid zijn en zicht op werk zouden hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat meneer tewerkgesteld was en dit staat met loonfiches, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien."

De beslissing beperkt er zich toe te poneren dat de integratiebewijzen, -die niet betwist worden – de aanvraag in België niet verantwoorden maar vermeldt hiervoor geen reden daar waar de minister in casu over een heel uitgebreide appreciatie vermogen bezit;

De elementen, mbt de integratie kunnen inderdaad het voorwerp maken van, een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Wet van 15.12.1980 maar moeten niet noodzakelijk conform, artikel 9.2 van de Wet van 15.12.1980 onderzocht worden,

De beslissing oordeelt dat de tewerkstelling enkel dient te worden aanzien als een geboden mogelijkheid om in eigen behoeften te voorzien gedurende de asielprocedure. Welnu dient te worden vastgesteld dat tijdens de asielprocedure de Belgische Staat vooreerst in de behoeften van de asielzoekers dient te voorzien, zodat de aangevoerde reden terzake niet pertinent voortkomt;

Het blijkt niet uit de beslissing dat de bijzondere en ook uitzonderlijke inspanning die verzoekende partij geleverd heeft om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen, te postuleren en bekroond te worden door een tewerkstelling onderzocht werd uit het oogpunt van een uitzonderlijke humanitaire omstandigheid;

De beslissing verwaarloost evenwel dat verzoekende partij plichten heeft aangaan tov zijn werkgever die thans de diensten van verzoekende partij dient te missen;

"Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dat indien inderdaad van alle vreemdelingen die in België verblijven zou mogen verwacht worden dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving houdt dient te worden vastgesteld dat de statistieken deze bewering minstens deels invalideren;

Dat indien het gedrag van verzoekende partij exemplaar is geweest tijdens haar verblijf in België dit ook in waardering dient te worden genomen en is de aangevoerde reden geen pertinente reden om de beslissing te staven;

"Betrokkenen halen aan dat zij inwonen bij de vader van meneer: Dhr. T., T.(Ovnr: 5000987), dewelke de Belgische nationaliteit heeft en werkonbekwaam is. Betrokkenen beweren in te moeten staan voor de zorg van Dhr. T. daar zij zijn enige familie zijn. Evenwel zijn ook de vrouw en twee kinderen van Dhr. T. in België woonachtig. Hierdoor kan de bewering als zou Dhr. T. niemand anders hebben om tijdelijk op terug te vallen niet weerhouden worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

*De beslissing steunt niet op een correcte feitenvinding en kan derhalve de beslissing niet staven;
De vader van verzoekende partij T. bezit de Belgische nationaliteit en is in Lokeren woonachtig;
Hij is thans gehandicapt;*

Indien de DVZ kon terugvinden dat deze man getrouwd was en twee kinderen had, waarschijnlijk met de gegevens van het Nationale register, dan kon evengoed teruggevonden worden dat deze man reeds sedert april 2004 gescheiden leeft van vrouw en kinderen;

Dat de twee meisjes uit het huwelijk geboren van de vader van verzoekende partij, beiden bij de moeder zijn gaan intrekken en beiden nog schoollopen;

Dat men derhalve moeilijk inziet hoe deze familieleden voor de vader van verzoekende partij zouden kunnen of willen instaan;

"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.11.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kam beschouwd worden, overigens werd ook de procedure bij de Raad van State afgesloten op 03.02.2011."

*Deze motivering schendt artikel 9 bis van de Wet van 15.12.1980 en kan de beslissing niet steunen;
Deze motivering legt inderdaad impliciet een bijkomende eis, die de wet niet voorziet; de toegang tot Artikel 9bis is niet beperkt tot een bijzondere categorie vreemdelingen en stelt niet als eis dat verzoekende partij in een asielpprocedure dient te worden gewikkeld noch dat zij legaal in het land zou moeten, verblijven*

Verzoekende partij beroept zich niet op een langdurige procedure zodat de beslissing die ultra petita oordeelt, volle gestereotypeerd voortkomt en niet van aard is om de beslissing te steunen;

"Betrokkenen beweren dat hun veiligheid en integriteit in gevaar zou zijn bij een terugkeer, hierbij ondermeer verwijzend naar de gemengde etnische afkomst van betrokkene en de algemene politieke situatie in het land van herkomst. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun veiligheid en integriteit bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene politieke situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Met betrekking tot de geciteerde internetbronnen kunnen wij het volgende stellen: de Raad voor Vreemdelingen betwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaan om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (RVV., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3, De algemene bewering wordt niet toegepast op eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel I van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New Vork op 10.12.1984, kan niet weerhouden v/orden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren,

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de

Internationale Organisatie voor Migratie (IÖM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

Bijgevolg dienen betrokkenen dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 31.12.2010."

Er dient te worden vastgesteld dat de DVZ de heersende regels en wetgeving ivm asiel en machtiging tot verblijf doelbewust probeert te mengen, daar waar beide procedure aan eigen regels beantwoorden;

In casu is de gemengde etnische origine van het koppel nooit betwist geweest, hetgeen een bijkomende moeilijkheid uitmaakt en om gewoon terug te keren naar het oorsprongland nl Republiek Noord Ossetië, maar ook om zich naar Moskou te begeven om een aanvraag conform art 9.2 van de Wet van 15.12.1980 in te leiden, vermits het koppel in Moskou de verzwarende omstandigheid vertoont van afkomstig te zijn uit het Noordelijke Kaukasus en minstens één Georgische oorsprong te vertonen, hetgeen gelet op het Georgisch Russisch conflict een bijkomende moeilijkheid uitmaakt;

Artikel 9 bis vereist niet dat een terugkeer onmogelijk zou zijn, doch wel dat een terugkeer bijzonder moeilijk zou zijn;

De rechtspraak van de Raad van State bepaalt dat:

"Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden wegens overmacht; dientengevolge, is er bepaald dat ingevolge een bepaling in de omzendbrief van 09.10.1997 m.b.t de toepassing van het art. 9 § 3 van de Wet van 15.12.1990 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 14.11.1997; "de betrokkene moet aantonen dat het hem onmogelijk is of bijzonder moeilijk om de toestemming aan te vragen om naar zijn land van herkomst terug te keren of naar een land waar hij mag verblijven (bv. ingevolge van oorlogsomstandigheden of ernstige ziekte)"¹¹; dat het uitzonderlijk karakter van de aangehaalde omstandigheden door een vreemdeling onderzocht moet worden door de bevoegde overheid in elk afzonderlijk geval; Vermits liet bestaan van de uitzonderlijke omstandigheden bewezen is, door de l:er of zijn afgevaardigde, moet onderzoeken of de aangehaalde rede door de betrokkene om een verblijfsvergunning van meer dan 3 maanden in België gerechtvaardigd is; Vermits het onderzoek van de aanvraag 2 aspecten omhelst, de ontvankelijkheid ten gronde, sluit geenszins hetzelfde feit uit dat tegelijkertijd een uitzonderlijke omstandigheid toelaat een aanvraag in België in te dienen en een motief die de toekenning van het verblijf rechtvaardigt C.E.73.025 van 09.04.1998;"

De beslissing steunt niet op een correcte feitenvinding en kan derhalve de beslissing niet staven;

Verzoekende partij waarvan de Noord Ossetische nationaliteit en gemengde origine nooit betwist is geweest, uiteraard vermoeden is, luidens de beslissing, terug te keren naar Noord Ossetië;

Dat uit alle informatie bronnen die verzoekende partij heeft voorgelegd, duidelijk blijkt dat het voor iedereen zo is dat het afgeraden wordt zich naar deze Republiek te begeven, zodat men niet inziet om welke reden verzoekende partij aangeraden wordt zich naar Noord Ossetië wel te begeven;

CFR <http://www.fco.gov.uk/en/travel-and-living-abroad/travel-advice-by-country/europe/russian-federation> updated 20.10.2010

We advise against all but essential travel to North Ossetia, Karachai-Cherkessia and Kabardino-Balkaria (including the Elbrus area).

http://www.minbuza.nl/nl/Reizen_en_Landen/Reisadviezen/Reisadviezen_alfabetisch/R/Russische_Federatie

Onveilige gebieden

In Noord-Ossetië, Kabardino-Balkarië (incl. Elbrus-regio), Karatsjajev-Tsjerkessië worden niet-essentiële reizen ontraden, terwijl in Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië en het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan en Tsjetsjenië alle reizen worden ontraden ofwel wordt aangeraden de betreffende gebieden te verlaten. Bepaalde regio's in de Noordelijke Kaukasus kan men alleen betreden met toestemming van de Russische autoriteiten.

Laatst aangepast: 23 augustus 2010

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoeker werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar zijn oorsprongland, waar zijn leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat ou se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un soit interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.IV Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;»

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers' verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De verwerende partij merkt op dat in artikel 9 van de vreemdelingenwet een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben, of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België. In hoofde van verzoekers kunnen geen uitzonderlijke omstandigheden aangenomen worden, zodat zij zich niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. *In casu* besliste de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, gelet op de gegevens die verzoekers' concrete situatie kenmerken en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. De door verzoekers aangevoerde elementen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De verwerende partij merkt op dat waar verzoekers vaag en ongestaafd voorhouden dat zij niet in Moskou kunnen verblijven zonder minstens een tijdelijke registratie, waarvan zij menen dat die zelden wordt toegekend aan mensen uit de Kaukasus, zij deze omstandigheid niet hebben vermeld in hun aanvraag. Bijgevolg kan de gemachtigde niet worden verweten met deze beschouwingen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden in hun overige kritiek, gezien deze kritiek enkel een feitelijke herbeoordeling van hun aanvraag beoogt en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hiervoor niet bevoegd is. Verzoekers tonen in hun betoog op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo heeft de gemachtigde geheel terecht geoordeeld dat de voorgehouden integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat de tewerkstelling van verzoeker evenmin een buitengewone omstandigheid vormt, aangezien deze tewerkstelling enkel werd toegestaan in het raam van de asielpprocedure. De verwerende partij stelt dat zij evenmin inziet op welke wijze de bewering dat de statistieken tegenspreken dat van alle vreemdelingen verwacht wordt dat zij zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving, kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Tevens werd terecht geoordeeld dat de bewering dat de vader van verzoeker geen andere familie in België zou hebben, niet kan worden aangenomen aangezien de echtgenote en de twee kinderen van deze vader in België wonen. Uit het rijksregister blijkt immers dat de vrouw en de twee kinderen van verzoekers vader in België verblijven, de bewering als zouden zij sinds 2004 elders wonen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen: de gemachtigde heeft immers niet gesteld dat deze personen zouden samenwonen. Bovendien is deze bewering van

verzoekers in strijd met de stukken van het dossier, waaruit blijkt dat verzoekers vader in 2005 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf samen met zijn vrouw en kinderen.

De verwijzing naar de afgesloten asielaanvraag maakt overigens geen bijkomende eis uit. In tegenstelling tot wat verzoekers willen laten uitschijnen, heeft de gemachtigde de toegang tot artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet beperkt tot een bijzondere categorie van vreemdelingen. De motivering waarnaar verzoekers verwijzen maakt trouwens geen determinerend motief uit.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat verzoekers door de verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst en naar artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een feitelijke herbeoordeling van hun aanvraag beogen. De gemachtigde heeft nochtans rekening gehouden met alle elementen die verzoekers in hun aanvraag hebben aangebracht, ze tonen niet aan dat er over een bepaald element niet zou gemotiveerd zijn. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling dat de elementen die zij hebben aangevoerd geen buitengewone omstandigheden zijn, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers tonen evenmin aan dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht". Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen. Er is *in casu* geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.3.2. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij

geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen vanop Belgisch grondgebied omdat men niet kan verwachten dat verzoekende partij terug naar haar land van herkomst (kan) gaan, enerzijds gezien haar financiële toestand doch anderzijds gezien de interne etnische-politieke problemen in haar eigen land;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene;

(...)

Verzoekende partij kan de aanvraag niet richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 EVRM dat stelt dat een terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering;

(...)

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische ambassade of Consulaat uit het land van herkomst in casu de Russische Federatie, deelgebied NOORD OSSETIE).

Dat er meerdere redenen voor verzoekende partij zijn om in België het verzoek in te dienen;

Dat verzoekende partij als buitengewone omstandigheden, zijnde omstandigheden die de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar nadeel inhouden, aanhalen dat een terugkeer: de veiligheid en integriteit van verzoekende partij ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit.

De blijvende onzekerheid in Noord Ossetië die geen rustige sfeer biedt ter ondersteuning van de lopende behandeling

CFR

*<http://www.fco.gov.uk/en/travel-and-living-abroad/travel-advice-by-country/europe/russian-federation>
updated 20.10.2010*

We advise against all but essential travel to North Ossetia, Karachai-Cherkessia and Kabardino-Balkaria (including the Elbrus area).

http://www.minbuza.nl/nl/Reizen_en_Landen/Reisadviezen/Reisadviezen_alfabetisch/R/Russische_Federatie

Onveilige gebieden

In Noord-Ossetië, Kabardino-Balkarië (incl. Elbrus-regio), Karatsjajev-Tsjerkessië worden niet-essentiële reizen ontraden, terwijl in Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië en het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan en Tsjetsjenië alle reizen worden ontraden ofwel wordt aangeraden de betreffende gebieden te verlaten. Bepaalde regio's in de Noordelijke Kaukasus kan men alleen betreden met toestemming van de Russische autoriteiten.

Laatst aangepast: 23 augustus 2010

ACTION URGENTE: RUSSIE: ZALINA ELHOROEVA A DISPARU DANS LE CAUCASE DU NORD

Source : Amnesty International

(...)

Caucase russe : la violence embrase de nouveaux territoires

(...)

<http://impressionsrusses.wordpress.com/2010/09/06/le-conflit-tchetchene-deborde-a-nouveau/>

Verzoekende partij kan de aanvraag niet richten vanuit haar eigen land omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van art. 3 EVRM dat stelt dat de terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering niet aanvaardbaar is. Dat daaromtrent in zijn asielpprocedure negatief beslist werd de zaak hoegenaamd niets verandert.

In het kader van een gestoorde politieke toestand, de gemengde etnische origine van verzoekende partij is op zich reeds een bron van problemen en mogelijk geweld.

Een tijdelijke terugkeer zou de verbreking voor gevolg hebben van de vele warme en sociale contacten en relaties van verzoekende partij met de Belgische Vlaamse gemeenschap: verzoekende partij heeft inderdaad inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken,

Een terugkeer zou in het algemeen een verbreking impliceren van een snelle maar verregaande integratie en een verbreking van de vele sociale/affectieve/emotionele banden met de gemeenschap;

Deze integratie wordt zowel geïllustreerd door de vriendschapsbanden die gelegd werden als door het feit dat verzoekende partij op redelijk korte tijd reeds de Nederlandse taal beheerst, allerm minst voldoende om tewerkgesteld te worden gedurende zijn asielprocedure.

Dat een terugkeer eveneens een verbreking zou impliceren van de familiebanden die in België opnieuw konden aangeknoopt worden met de vader van T.B., nl. T.T. die van de Belgische nationaliteit geniet en waarbij het koppel woont.

De vader van verzoekende partij is thans gehandicapt, wat ook in rekening dient te worden gehouden, vermits verzoekende partij, nl. zoon en schoondochter de enige familie is van deze gehandicapte persoon.

Dat bovengenoemde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van Art 9 bis van de Wet van 15 december 1980, die de indiening van onderhavig verzoek in België rechtvaardigen."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.2.3.3. Verzoekers bekritisieren punt voor punt de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers voeren vooreerst aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat zij zich naar Moskou dienen te begeven om van daaruit een aanvraag in te dienen, dat ze pas in Moskou kunnen verblijven als ze daartoe een tijdelijke registratie krijgen, die zelden wordt toegekend aan mensen afkomstig uit de Kaukasus.

De Raad stelt vast dat verzoekers dit element niet hebben aangevoerd in hun aanvraag, zodat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon worden gehouden en hierover niet gemotiveerd diende te worden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

3.2.3.4. Verzoekers voeren aan dat de elementen van integratie niet worden aanvaard terwijl de gemachtigde over een uitgebreide appreciatiemogelijkheid beschikt. Waar in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat de tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens de duur van de asielprocedure om in de eigen behoeften te voorzien, stellen verzoekers dat het de taak is van de Belgische overheid om in de behoeften van asielzoekers te voorzien. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekers inspanningen om de taal te leren en zijn tewerkstelling werden bekeken als een uitzonderlijke humanitaire omstandigheid. De beslissing houdt geen rekening met de werkgever van verzoeker, die thans de diensten van verzoeker moet missen.

Over de integratie, de tewerkstelling en de kennis van de Nederlandse taal wordt het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

"Het feit dat betrokkenen sinds april 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, zij een inburgeringscursus gevolgd hebben, werkbereid zijn en zicht op werk zouden hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat meneer tewerkgesteld was en dit staat met loonfiches, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien."

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de elementen van integratie, de kennis van het Nederlands en het vooruitzicht op tewerkstelling elementen zijn die het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Zoals reeds gesteld moet een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden die betrekking hebben op de ontvankelijkheid van de aanvraag en de elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om

een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er kan *in casu* niet ingezien worden hoe het feit dat een toekomstige werkgelegenheid voor verzoeker of het feit dat verzoeker heeft gewerkt het voor hem moeilijk, zo niet onmogelijk zou maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker kan bezwaarlijk verwijzen naar zijn eventuele professionele banden en het risico om een arbeidsmogelijkheid te verliezen nu hij momenteel hoe dan ook niet gerechtigd is om in België bezoldigde arbeid te verrichten. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om deze door verzoeker aangebrachte gegevens niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (zie ook RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde hierbij een incorrecte invulling zou gegeven hebben aan het begrip "buitengewone omstandigheden".

De opmerking in de bestreden beslissing dat de tewerkstelling van verzoeker tijdens zijn asielaanvraag diende om in hun eigen behoeften te voorzien, kan beschouwd worden als een overtollig motief dat geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de beslissing.

Waar verzoekers verwijzen naar het nadeel dat verzoekers werkgever zou ondervinden, wijst de Raad erop dat het belang van verzoekers bij huidig beroep rechtstreeks en persoonlijk moet zijn. Zij kunnen niet met goed gevolg verwijzen naar een belang in hoofde van de werkgever van verzoeker.

3.2.3.5. Verzoekers wijzen erop dat niet alle vreemdelingen die in België verblijven zich houden aan de Belgische wetgeving en dat hun gedrag voorbeeldig was.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De herhaling van verzoekers van wat zij reeds in hun aanvraag vermeldde, namelijk dat zij zich houden aan de wetgeving, doet geen afbreuk aan dit motief in de bestreden beslissing. Zij tonen met een verwijzing naar het eventueel gedrag van andere vreemdelingen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is.

3.2.3.6. Inzake het motief dat de vader van verzoeker in België verblijft en de door verzoekers aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM, die niet wordt aanvaard in de bestreden beslissing, wijzen verzoekers erop dat dit motief volgens hen steunt op een foutieve feitenvinding omdat verzoekers vader sinds 2004 gescheiden leeft van vrouw en kinderen en dat men moeilijk kan inzien hoe deze familieleden voor verzoekers vader zouden kunnen of willen instaan.

Dit motief wordt als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

"Betrokkenen halen aan dat zij inwonen bij de vader van meneer: Dhr. T., T. (Ovnr: 5000987), dewelke de Belgische nationaliteit heeft en werkonbekwaam is. Betrokkenen beweren in te moeten staan voor de zorg van Dhr. T. daar zij zijn enige familie zijn. Evenwel zijn ook de vrouw en twee kinderen van Dhr. T. in België woonachtig. Hierdoor kan de bewering als zou Dhr. T. niemand anders hebben om tijdelijk op terug te vallen niet weerhouden worden."

"Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag het volgende hebben aangevoerd in dit verband:

"Dat een terugkeer eveneens een verbreking zou impliceren van de familiebanden die in België opnieuw konden aangeknoopt worden met de vader van T.B., nl. T.T. die van de Belgische nationaliteit geniet en waarbij het koppel woont. De vader van verzoekende partij is thans gehandicapt, wat ook in rekening"

dient te worden gehouden, vermits verzoekende partij, nl. zoon en schoondochter de enige familie is van deze gehandicapte persoon."

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, geconfronteerd met dit argument, is gaan nakijken of deze persoon nog andere familieleden heeft in België. Uit de gegevens van het rijksregister (die de verwerende partij bij de nota voegt) blijkt dat deze persoon gehuwd is met een dame die eveneens in België verblijft. Verzoekers ontkennen dit niet, maar verduidelijken dat het koppel gescheiden leeft en dat dit ook blijkt uit de gegevens van het rijksregister (die zij bij het verzoekschrift voegen) zodat zijzelf wel de enige personen zijn die voor de (schoon)vader kunnen zorgen.

Nu niet betwist wordt dat de (schoon)vader van verzoekers een echtgenote heeft die in België verblijft en van wie hij momenteel niet officieel gescheiden is, is het niet kennelijk onredelijk en getuigt het niet van een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde oordeelt dat de bewering als zou de (schoon)vader niemand anders hebben dan verzoekers om tijdelijk op terug te vallen, niet kan aanvaard worden.

3.2.3.7. Verzoekers voeren aan dat de motivering inzake de asielprocedure artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt, omdat dit motief een bijkomende eis oplegt: de toegang tot artikel 9bis wordt op die manier volgens verzoekers beperkt tot een bijzondere categorie vreemdelingen namelijk een asielprocedure hangende hebben of legaal in het land verblijven. Bovendien oordeelt de beslissing *ultra petita* door te verwijzen naar de al dan niet langdurige asielprocedure, wat een element is waarop verzoekers zich niet gesteund hebben.

Het bedoeld motief luidt als volgt:

"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.11.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Overigens werd ook de procedure bij de Raad van State afgesloten op 03.02.2011."

De Raad meent dat uit dit motief niet kan worden afgeleid dat de toegang tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt beperkt tot vreemdelingen waarvan de asielprocedure nog hangende is of vreemdelingen met een legaal verblijf. De kritiek van verzoekers in dit verband is niet ter zaken dienend.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing erop wijst dat de asielprocedure van verzoekers niet onredelijk lang heeft geduurd, getuigt het net van zorgvuldigheid dat nagekeken werd wat de duur van deze procedure was, ongeacht of verzoekers zich hierop hebben gesteund in hun aanvraag. Bovendien wordt hun aanvraag niet afgewezen enkel en alleen om deze reden, zodat de kritiek van verzoekers wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.3.8. Verzoekers voeren aan dat inzake de door hen aangevoerde onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen, in de bestreden beslissing de regels inzake asiel en machtiging tot verblijf worden door elkaar gehaald. Zij wijzen erop dat de gemengde etnische origine van verzoekers nooit werd betwist en dat dit een bijkomende moeilijkheid uitmaakt, zowel om terug te keren naar Noord Ossetië als om terug te keren naar Moskou, vermits het koppel in Moskou *"de verzwarende omstandigheid vertoont van afkomstig te zijn uit het Noordelijke Kaukasus en minstens één Georgische oorsprong te vertonen, hetgeen gelet op het Georgisch Russisch conflict een bijkomende moeilijkheid uitmaakt"*. Verzoekers voegen hieraan toe dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat het volstaat dat een terugkeer bijzonder moeilijk zou zijn en niet onmogelijk moet zijn. Vervolgens herhalen verzoekers gedeeltelijk de elementen die zij in hun aanvraag hebben aangevoerd inzake de toestand in Noord Ossetië.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

"Betrokkenen beweren dat hun veiligheid en integriteit in gevaar zou zijn bij een terugkeer, hierbij ondermeer verwijzend naar de gemengde etnische afkomst van betrokkene en de algemene politieke situatie in het land van herkomst. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun veiligheid en integriteit bij een

terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene politieke situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Met betrekking tot de geciteerde internetbronnen kunnen wij het volgende stellen: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat de asielprocedure en de procedure inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf door elkaar worden gehaald. In de bestreden beslissing wordt er enerzijds verwezen naar het feit dat verzoekers geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties, zodat deze elementen bijgevolg geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Anderzijds stelt de Raad vast dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet louter beperkt tot een verwijzing naar de asielprocedure, maar daarnaast ook verder ingaat op de elementen die verzoekers in hun aanvraag naar voor brachten: er wordt namelijk uitgebreid ingegaan op de internetbronnen die verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag.

Verzoekers herhalen de verwijzing naar deze internetbronnen in het middel en gaan niet in op het antwoord hierop in de bestreden beslissing. Door een loutere herhaling van elementen uit de aanvraag, zonder het motief van de bestreden beslissing te betwisten dat hierop antwoordt, tonen verzoekers niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.9. Ten slotte voeren verzoekers aan dat hen "verbod is opgelegd in België te verblijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte" en dat dit een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De omstandigheid dat verzoekers het Schengengrondgebied dienen te verlaten, is niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar van vroeger aan hen ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hebben deze bevelen reeds aangevochten maar het beroep werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 60 668 van 29 april 2011.

Dit onderdeel van het enig middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is bijgevolg onontvankelijk.

3.2.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte

feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad bovendien niet toe om het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Dit is *in casu* niet het geval.

Het tweede onderdeel van het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET